

**Sygn. akt X P 1020/15**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: -----

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 r. we Wrocławiu

przy udziale -----

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko K. K.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2013 roku (sygn. akt VI Np (...)) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 16 maja 2014 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 kwietnia 2014 r. w części tj. co do kwoty 5.445,94 zł (pięć tysięcy czterysta czterdzieści pięć złotych 94/100);

II. dalej idące powództwo oddala;

III. koszty postępowania stron wzajemnie znosi.

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 czerwca 2014 r. (prezentata Biura Podawczego Sądu Rejonowego w Legionowie) skierowanym przeciwko pozwanemu K. K. powód J. M. domagał się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanego przez Sąd Rejonowy dla W. w dniu 17 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI Np (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 16 maja 2014 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 kwietnia 2014 r. Jednocześnie powód wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego wszczętego w dniu 5 czerwca 2014 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy (sygn. sprawy KM 3072/14), o zabezpieczenie powództwa w postaci zawieszenia postępowania egzekucyjnego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (k. 1 – 6).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że w dniu 30 sierpnia 2013 r. pozwany wniósł do Sądu Rejonowego dla W. w W. pozew o zapłatę kwoty w wysokości 7 773,50 zł. W dniu 17 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla W. wydał przeciwko powodowi nakaz zapłaty, który w dniu 16 maja 2014 r. został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Nakaz zapłaty został doręczony powodowi w dniu 23 września 2013 r. W związku z doręczeniem nakazu

zapłaty powód uzgodnił z pozwanym, że ureguluje należności stwierdzone w nakazie zapłaty i nie będzie składał sprzeciwu, a pozwany cofnie pozew w powyższej sprawie.

Dalej powód wskazał, że w okresie od dnia 8 stycznia 2014 r. do dnia 14 maja 2014 r. powód regulując swe zobowiązanie z nakazu zapłaty dokonał na rzecz pozwanego wpłat w łącznej kwocie 13 106 zł. W dniu 16 czerwca 2014 r. powód otrzymał od komornika sądowego zawiadomienie o wszczęciu egzekucji na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty oraz zawiadomienie o zajęciu rachunków bankowych i zakazie dokonywania wpłat. W ocenie powoda, skoro powód dokonał na rzecz pozwanego zapłaty kwoty 13 106 zł, to zobowiązanie powoda stwierdzone nakazem zapłaty wygasło i zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. tytuł wykonawczy powinien zostać pozbawiony wykonalności.

W odpowiedzi na pozew pozwany K. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 141 – 145).

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że był pracownikiem powoda w okresie od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2010 r. Dnia 30 kwietnia 2013 r. strony zawarły kolejną umowę o pracę. Pozwany był zatrudniony w charakterze kierownika budowy. Powód wielokrotnie opóźniał się w płatnościach z tytułu roszczeń pracowniczych.

Należności objęte nakazem zapłaty z dnia 17 września 2013 r. (opatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 16 maja 2014 r.) dotyczyły ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2009 – 2010 oraz niewypłaconego wynagrodzenia za pracę. Powód nie zrealizował dobrowolnie żadnych płatności wynikających z nakazu zapłaty, w związku z czym pozwany skierował sprawę do postępowania egzekucyjnego.

Pozwany podniósł dalej, że w toku współpracy między stronami dochodziło do szeregu rozliczeń o różnym charakterze. Przede wszystkim powód zobowiązany był do rozliczenia poniesionych przez pozwanego kosztów i wydatków, a także zwrotów kwot zapłaconych przez pozwanego z własnych środków. Powód przekazywał pozwanemu zaliczki na poczet zakupów na budowę materiałów budowlanych, sprzętów i innych przedmiotów, jednocześnie zobowiązując go do uregulowania wszelkich należności z tego tytułu do wysokości całego zadłużenia, nawet jeśli zaliczki okazywały się niewystarczające. Ponadto powód zlecał pozwanemu dokonywanie płatności na rzecz innych pracowników. W okresie od stycznia 2013 r. do maja 2014 r. pozwany ponosił szereg kosztów związanych z wykonywaniem pracy, do których zwrotu zobowiązany był powód. Łączna kwota zobowiązań powoda wobec pozwanego wynosiła ponad 13 500 zł.

Z uwagi na powyższe część wpłat (w tym przelewy na kwotę 13 106 zł), dokonanych przez powoda na rzecz pozwanego, nie stanowiła wpłat z tytułu wynagrodzenia pracowniczego ani nie była realizacją płatności wynikających z nakazu zapłaty z dnia 17 września 2013 r., ale wypłacana była jak zwrot wydatków, kosztów i zobowiązań powoda, uregulowanych z własnych środków przez pozwanego.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Legionowie Wydział I Cywilny, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1008/14 w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie powództwa udzielił zabezpieczenia w ten sposób, że zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy M. G. (sygn. akt KM 3072/14) do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (k. 36).

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Legionowie Wydział I Cywilny, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1008/14, uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (k. 106, 107).

### ***Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:***

W dniu 27 lutego 2009 r. strony, tj. pozwany K. K. jako pracownik oraz J. M. jako pracodawca zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 marca 2009 r. Pozwany zatrudniony został na stanowisku kierownika budowy w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem miesięcznym 4 500 zł brutto. Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 sierpnia 2010 r. na mocy porozumienia stron.

**Dowód:** Umowa o pracę na czas nieokreślony z dn. 27.02.2009 r. (k. 253)

Rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dn. 30.08.2010 r. (k. 253)

Przesłuchanie pozwanego (k. 240; płyta CD)

W okresie od dnia 31 sierpnia 2010 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. pozwany zatrudniony był na stanowisku kierownika budowy w spółce (...) S.A. w W., gdzie prezesem zarządu był J. M..

**Dowód:** Świadczenie pracy (k. 261, 262)

Pozwem z dnia 30 sierpnia 2013 r., skierowanym do Sądu Rejonowego dla W., K. K. wniósł o zasądzenie od J. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) łącznie kwoty 13.039,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty, w tym kwoty 7.773,50 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2009 – 2010 oraz niewypłaconego wynagrodzenia za pracę z tytułu zatrudnienia u J. M. w okresie 1 marca 2009 r. do 31 sierpnia 2010 r. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż należne kwoty to: 5 218,18 zł (ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy), 2 555,32 zł (niewypłacone wynagrodzenie), 5 265,59 zł (zatrzymane bezprawnie środki).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 września 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Np (...), Sąd Rejonowy dla W. w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazał aby J. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) w W. zapłacił na rzecz K. K. następujące kwoty:

- 5 218,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za rok 2009 i 2010;
- 2 555,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia;
- 5 265,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 31 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia;

w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Od wydanego nakazu zapłaty powód (pozwany w postępowaniu o sygn. akt VI Np (...)) nie wniósł sprzeciwu.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI Np (...), Sąd Rejonowy dla W. w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2013 r. sygn. akt VI Np (...).

**Dowód:** Kopia pozwu z dn. 30.08.2013 r. (k. 13, 14)

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dn. 17.09.2013 r., wydany przez Sąd Rejonowy dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VI Np (...) (k. 12)

Postanowienie z dn. 17.04.2014 r. wydane przez Sąd Rejonowy dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VI Np (...) (w aktach sprawy egzekucyjnej Km 3072/14 – w załączeniu do akt sprawy)

Przesłuchanie pozwanego (k. 240; płyta CD)

Zawiadomieniem z dnia 5 czerwca 2014 r. powód został powiadomiony o wszczęciu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy M. G. (sygn. akt Km 3072/14) egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego, tj. nakazu

zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla W. z dnia 17 września 2013 r., sygn. akt VI Np (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 16 maja 2014 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI Np (...). Egzekwowana należność główna wynosiła 13 039,09 zł, a odsetki do dnia 5 czerwca 2014 r. wynoszą kwotę 6 385,59 zł.

Zawiadomieniami z tego samego dnia powód został powiadomiony o zajęciu wierzytelności oraz rachunku bankowego.

**Dowód:** Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dn. 05.06.2014 r. (w aktach sprawy egzekucyjnej Km 3072/14 – w załączeniu do akt sprawy)

Zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z dn. 05.06.2014 r. (w aktach sprawy egzekucyjnej Km 3072/14 – w załączeniu do akt sprawy)

Zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego z dn. 05.06.2014 r. (w aktach sprawy egzekucyjnej Km 3072/14 – w załączeniu do akt sprawy)

W dniu 30 kwietnia 2013 r. pozwany zawarł z PPHU (...) umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 maja 2013 r. Pozwany zatrudniony został na stanowisku kierownika budowy w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem miesięcznym 5 500 zł brutto.

W dniu 11 czerwca 2014 r. strony zawarły porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z dniem 12 czerwca 2014 r.

**Dowód:** Umowa o pracę na czas nieokreślony z dn. 30.04.2013 r. (w aktach osobowych pozwanego – w załączeniu do akt sprawy)

Rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dn. 11.06.2014 r. (w aktach osobowych pozwanego – w załączeniu do akt sprawy)

Jako kierownik budowy pozwany otrzymywał od powoda zaliczki na prowadzenie budów. Z zaliczek tych pozwany rozliczał się sporządzając raporty wydatków gotówkowych. Przykładowo w okresie 7 – 20 stycznia 2014 r. pozwany otrzymał tytułem zaliczki kwotę 1 983,38 zł, a wydatki gotówkowe w tym okresie wyniosły 3 924,02 zł, zaś w okresie 21 – 27 stycznia 2014 r. pozwany otrzymał tytułem zaliczki kwotę 2 000 zł, a wydatki gotówkowe wyniosły 3 240,38 zł. Kwotę przewyższającą wartość otrzymanej zaliczki pozwany pokrywał ze środków własnych, i przedstawiał ją powodowi do rozliczenia.

Raporty wydatków gotówkowych pozwany sporządzał na podstawie rachunków i faktur.

Powód rozliczał się z pozwanym, dokonując przelewów na rachunek bankowy pozwanego.

**Dowód:** Raport wydatków gotówkowych w okresie 7 – 20.01.2014 r. oraz 21 – 27.01.2014 r. (k. 51 – 54)

Rachunki i faktury VAT, raporty wydatków gotówkowych (k. 150 – 155, 160 – 165, 170 – 172)

Potwierdzenia transakcji (k. 173 – 203)

Przesłuchanie pozwanego (k. 240; płyta CD)

Zeznania świadka M. K. (k. 374; płyta CD)

Przesłuchanie powoda (k. 579, 580; płyta CD)

Dokumenty księgowe: rachunki, faktury VAT, potwierdzenia transakcji (k. 272 – 278, 287 – 359)

Pozwany wypłacał także wynagrodzenia pracownikom budowy, którą kierował. Pieniądze na wynagrodzenie otrzymywał przelewem bądź w formie gotówkowej od powoda.

**Dowód:** Zeznania świadka M. M. (k. 239, 240; płyta CD)

Przesłuchanie pozwanego (k. 240; płyta CD)

W dniu 11 września 2013 r. pozwany otrzymał tytułem wynagrodzenia pracowniczego przelew na rachunek bankowy w wysokości 5 246 zł.

**Dowód:** Potwierdzenie wykonania przelewu z dn. 11.09.2013 r. (k. 75)

W okresie od miesiąca stycznia 2014 r. do miesiąca sierpnia 2014 r. powód dokonał na rzecz pozwanego wypłaty/przelewu na rachunek bankowy następujących kwot:

- 2 000,00 zł – wypłata tytułem ekwiwalentu za urlop z dnia 8 stycznia 2014 r.
- 1 536,00 zł – przelew pt. ZWROT WYPŁATY z dnia 20 stycznia 2014 r.;
- 2 500,00zł – wypłata tytułem zwrotu za wydatki na materiały na budowie P. z dnia 14 lutego 2014 r.;
- 1 550,00 zł – przelew pt. ZWROT z dnia 13 marca 2014 r.;
- 4 520,00 zł – przelew pt. ZWROT z dnia 18 kwietnia 2014 r.;
- 1 000,00 zł – przelew pt. ZWROT z dnia 14 maja 2014 r.

**Dowód:** Potwierdzenie wykonania przelewu z dn. 14.05.2014 r., z dn. 20.01.2014 r., z dn. 13.03.2014 r., z dn. 18.04.2014 r. (k.22, 23, 25, 26)

Dowód wypłaty KW z dn. 14.02.2014 r. (k. 24)

Dowód wypłaty KW z dn. 08.01.2014 r. (k. 27)

Pismem z dnia 13 czerwca 2014 r., nadanym w dniu 11 lipca 2014 r., pozwany został wezwany przez powoda do zaniechania prowadzenia postępowania egzekucyjnego Km 3072/14 i złożenia wniosku o umorzenie postępowania w związku z zapłatą zobowiązania z nakazu zapłaty (sygn. akt VI Np (...)).

**Dowód:** Wezwanie przedsądowe z dn. 13.06.2014 r. (k. 30)

W dniu 21 października 2014 r. powód dokonał przelewu na rachunek bankowy pozwanego w wysokości 5 445,94 zł. W tytule operacji wpisano „nakaz zapłaty z dnia 17 września sygn. akt VI NP (...)”.

**Dowód:** Szczegóły wykonanej operacji z dn. 21.10.2014 r. (k. 76)

W okresie od stycznia 2013 r. do maja 2014 r. pozwany otrzymał od powoda łącznie 86 zaliczek. W przypadku sześciu zaliczek kwota zaliczki wystarczała na pokrycie wydatków, na poczet których zaliczka została udzielona.

**Dowód:** Zestawienie rozliczenia zaliczek i zwrotów zobowiązań za okres styczeń 2013 r. – sierpień 2014 r.(k. 224, 225)

Opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości (k. 583-590)

Pismem z dnia 21 sierpnia 2013 r. pozwany wezwał powoda do zwrotu zatrzymanej kwoty 5 556,65 zł, z której rozliczeniem powód zwlekał. Kwota ta stanowiła założone przez pozwanego środki na wydatki związane z działalnością przedsiębiorstwa powoda. W piśmie pozwany wskazał także na nieotrzymanie świadectwa pracy za okres 01.03.2009 r. – 31.08.2010 r. z P.P.H.U. (...) oraz za okres od 01.09.2010 r. – 30.04.2013 r. z (...) S.A. oraz na nieotrzymanie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

**Dowód:** Pismo pozwanego z dn. 21.08.2013 r. (k. 154 – 156)

**Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł przede wszystkim na dowodach z dokumentów, wskazanych w treści uzasadnienia, albowiem ich wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Z dokumentów tych Sąd wywiódł, że praktyką utrwaloną pomiędzy stronami było przekazywanie w trakcie stosunku pracy szeregu kwot tytułem zaliczek na poczet wydatków, służących realizacji budowy, oraz następczym zwrocie wyłożonych przez pozwanego kwot z własnych środków przez powoda. Powyższe ustalenie znalazło ponadto potwierdzenie w dowodach osobowych, tj. zeznaniach świadków M. M. oraz M. K., a także w wyjaśnieniach powoda i pozwanego. Wyjaśnienia powoda pozostawały odosobnione w zakresie, w jakim wskazywał on, iż przekazane powodowi kwoty pieniężne w okresie po wydaniu nakazu zapłaty stanowiły realizację zobowiązania wynikającego z rzeczowego nakazu. Dlatego też Sąd nie dał wiary powodowi w tym zakresie, a także dlatego, że jego zeznania w tym zakresie pozostawały w sprzeczności z doświadczeniem, logiką, a przede wszystkim wymaganą rzetelnością w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej, w szczególności prowadzenia dokumentacji kadrowej i płacowej.

Przed wszystkim powód jako osoba prowadząca działalność gospodarczą i pracodawca winien był prowadzić rzetelnie i jasno dokumentację związaną z finansami i rozliczeniami z pracownikami.

Mając powyższe na uwadze, jak wynika z jasnych i jednoznacznych wniosków z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości, powód jako pracodawca w żaden sposób nie zrealizował tego obowiązku.

Wprawdzie pełnomocnik powoda zakwestionował opinie jako opinię, która nie zrealizowała tezy dowodowej, jednak w ocenie Sądu, zarzuty pełnomocnika powoda nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu opinia biegłego w sposób znaczny usystematyzowała wzajemne rozliczenia stron. Zgłoszone przez pełnomocnika powoda zastrzeżenia nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

W ocenie Sądu, opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości w pełni wyjaśniła okoliczności wzajemnych rozliczeń stron, w szczególności potwierdziła, że w związku z brakiem uporządkowanej ewidencji finansowej w firmie powoda, nie ma możliwości wykazania, aby żądanie zostało uwzględnione, tj. że powód dokonał całkowitej spłaty należności wynikającej z przedmiotowego tytułu wykonawczego. Nie można wywieść z przedstawionych dokumentów, jakie były

zobowiązania i odpowiadające im zapłaty. To na powódzie, jako pracodawcy ciąży obowiązek prowadzenia jasnej i rzetelnej ewidencji rozrachunków z pracownikami, a w przypadku powstania dwóch tytułów tj. zaliczek na zakupy i wynagrodzeń, przejrzystego rozdzielenia przepływów pieniężnych z obu tych tytułów.

Jednoznacznie biegła sądowa wskazała, że „ostatecznie z analizy akt sprawy nie wynika, że zobowiązanie z nakazu zapłaty z dnia 17 września 2013 r. zostały uregulowane.”

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o powołanie biegłego sądowego z zakresu księgowości i kadr. Sąd nie znalazł podstaw do powoływania biegłego tej specjalności. Profesjonalny pełnomocnik powoda nie wniósł zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc na w/w postanowienie Sądu.

Należy podkreślić, że zgodnie z utrwaloną już linią orzecniczą, w treść zastrzeżenia zgłoszonego w trybie art. 162 kpc strona nie musi wskazywać naruszonych przepisów postępowania, chyba że zastrzeżenie takie składa adwokat lub radca prawny. Zastrzeżenie, o którym mowa w art. 162 kpc, może dotyczyć jedynie takich uchybień popełnionych przy dokonywaniu czynności procesowych przez sąd, których podjęcie zostało stronom zakomunikowane przez wydanie postanowienia lub zarządzenia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 286/09, Biul. SN 2010, nr 3, s. 14).

Należy przy tym zaznaczyć, że artykuł 162 kpc, przewiduje prekluzję zarzutów dotyczących niektórych naruszeń prawa procesowego. Z jego treści wynika, że skutkiem niepodniesienia przez stronę zarzutu naruszenia przepisów postępowania w sposób określony w tym przepisie jest bezpowrotna utrata tego zarzutu w dalszym toku postępowania (i w środkach zaskarżenia lub środkach odwoławczych), a więc także w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia oraz w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym, chyba że chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Brak winy musi być uprawdopodobniony (postanowienie SN z dnia 17 października 1969 r., I CR 316/69, OSP 1971, z. 1, poz. 5, z glosą W. Siedleckiego; uchwała SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 144; wyrok SA w Szczecinie z dnia 20 grudnia 2007 r., I ACa 772/07, LEX nr 503258; wyrok SA w Łodzi z dnia 10 grudnia 2013 r., I ACa 784/13, LEX nr 1416130; wyrok SA w Łodzi z dnia 22 października 2013 r., I ACa 561/13, LEX nr 1394243; wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 713/12, LEX nr 1391108; wyrok SA w Lublinie z dnia 1 sierpnia 2013 r., I ACa 249/13, LEX nr 1363303).

Zachowanie uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 162 kpc zdanie drugie, wymaga - poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia - wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania wraz z wnioskiem o wpisanie tak sformułowanego zastrzeżenia do protokołu.

W wyroku z dnia 27 listopada 2013 r. (V CSK 544/12 LEX nr 1438426), Sąd Najwyższy uznał, że z treści art. 162 k.p.c. wynika, że strona ma zwrócić uwagę sądowi na uchybienie przepisom postępowania. Oznacza to, że nie jest wystarczające zwrócenie się do sądu o zaprotokołowanie, że strona zgłasza i wnosi o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Zastrzeżenie będzie skuteczne, jeżeli strona wskaże przepisy, które sąd, jej zdaniem, naruszył.

W niniejszej sprawie, profesjonalny pełnomocnik natomiast w ogóle nie zgłosił zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc.

Niezależnie jednak od powyższego należy wskazać, że wniosek pełnomocnika powoda nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi art. 227 kpc w zw. z art. 217 kpc

Zgodnie z art. 227 kpc, przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Zgodnie z art. 217 § 1 kpc, strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, lecz zgodnie z § 2 Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że

występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z § 3 Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości i kadr nie wniósłby do sprawy żadnych istotnych okoliczności.

Przechodząc do oceny zasadności roszczeń powoda wskazać należy, że dłużnikowi przysługują dwa rodzaje obrony przed egzekucją: obrona formalna lub merytoryczna. Obrona formalna zmierza do eliminacji naruszeń przepisów procesowych i zapewnienia zgodnego z prawem przebiegu egzekucji i jest realizowana m.in. w drodze zastosowania środków zaskarżenia przewidzianych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym (zażalenie na postanowienie sądu o nadaniu klauzuli wykonalności, skarga na czynności komornika, zażalenie na postanowienie sądu, zarzuty wobec planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji itd.). Obrona merytoryczna natomiast polega na zwalczaniu zasadności lub dopuszczalności egzekucji i wyraża się w przyznaniu stronie uprawnienia do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego. Dłużnik w razie naruszenia praw podmiotowych wynikających z prawa materialnego nie ma prawnej możliwości domagania się ochrony tych praw od organu egzekucyjnego, gdyż ten nie może badać zasadności ani wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym, ale może skorzystać ze środków obrony merytorycznej, jakimi są powództwa przeciwegzekucyjne (por. uchwała SN z dnia 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994, nr 5, poz. 102).

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

- 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;
- 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;
- 3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Zacytowany przepis ma charakter materialnoprawny mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego. Powództwa przeciwegzekucyjne służą merytorycznej obronie dłużnika przed egzekucją, zaś kwalifikować je trzeba jako powództwa o ukształtowanie prawa. Są one zatem środkiem prawnym niweczącym skutki prawomocnego wyroku w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c.

Podstawami powództwa opozycyjnego mogą być zarówno kwestionowanie istnienia tytułu egzekucyjnego, jak i okoliczności związane z nadaniem mu klauzuli wykonalności. Biorąc pod uwagę stanowisko procesowe powoda, to na gruncie badanej sprawy rozważać można tylko przesłankę wytoczenia powództwa, zawartą w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Podstawą powództwa opozycyjnego mogą być tego rodzaju zdarzenia, które zaszły po powstaniu tytułu egzekucyjnego i spowodowały wygaśnięcie zobowiązania dłużnika lub niemożność jego egzekwowania. Skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: wykonanie zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z jego treścią, potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia (*datio in solutum*). Natomiast skutek w postaci niemożności egzekwowania zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: prolongata terminu spełnienia świadczenia, rozłożenie świadczenia na raty, przedawnienie roszczenia. Skoro w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jest mowa o zdarzeniu, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, to przepis ten może mieć zastosowanie jedynie do



takich jak wyżej wymienione lub podobnych zdarzeń, a więc wyłącznie mających charakter materialnoprawny. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2009 r., I CSK 282/08, niepubl).

W orzecznictwie wskazuje się nadto, że powództwo przeciwegzekucyjne może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności nie może być jednak skutecznie złożone po wyegzekwowaniu należności w całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.04.2002 r., I PKN 197/01, LEX nr 56445). Omawiane powództwo egzystuje tylko w sferze prowadzonej egzekucji sądowej. Nie może się ono toczyć poza nią, zatem podlega oddaleniu wówczas, gdy egzekucja się zakończyła. Tak nie jest w realiach niniejszej sprawy, gdyż egzekucja prowadzona przed Komornikiem Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy M. G. (sygn. akt Km 3072/14) w dalszym ciągu jest w toku.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w dacie wszczęcia postępowania egzekucyjnego powód zobowiązany był do uiszczenia na rzecz strony pozwanej kwoty 13 039,09 zł (tytułem należności głównej) oraz 6 385,59 zł (odsetki do dnia 5 czerwca 2014 r.). Rzeczą Sądu w niniejszym postępowaniu było zatem ustalenie, czy świadczenie to zostało przez powoda spełnione na rzecz pozwanego – jak twierdził powód, co uzasadniałoby żądanie pozwu, czy też nie – jak twierdził pozwany, co uzasadniałoby oddalenie powództwa.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszym postępowaniu wynika, że strony łączył stosunek pracy w dwóch okresach: od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2010 r., a następnie od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia 12 czerwca 2014 r. Tytuł wykonawczy, którego dotyczy powództwo w przedmiotowym postępowaniu, obejmował należności, przysługujące pozwanemu od powoda z pierwszego okresu zatrudnienia. Należności te dotyczyły ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w latach 2009 i 2010 (5 218,18 zł), a także zaległego wynagrodzenia (2 555,32 zł oraz 5 265,59 zł). Powód zobowiązany był także do zapłaty odsetek ustawowych od powyższych kwot, liczonych wedle wskazań z tytułu wykonawczego.

Sąd ustalił ponadto, że pozwany, w trakcie obu stosunków pracy, zatrudniony był na stanowisku kierownika budowy. Stanowisko to związane było z koniecznością dokonywania zakupów i czynienia wydatków, niezbędnych dla prowadzenia budowy. Ponadto powód polecił pozwanemu przekazywanie wynagrodzeń pracownikom budowy. Wszystkie w/w wydatki i koszty pokrywane były z zaliczek, które pozwany otrzymywał od powoda (w formie przelewu na rachunek bankowy lub w formie gotówkowej, potwierdzone dokumentem księgowym KW). Zaliczki te przeznaczone były m.in. na zakup materiałów i narzędzi koniecznych dla pracowników budowlanych, zapłatę za paliwo do samochodów służbowych i pojazdów budowlanych, doładowania telefonów służbowych itp. W większości przypadków zdarzało się jednak, że otrzymana kwota zaliczki okazywała się niewystarczająca na pokrycie niezbędnych kosztów. Wówczas brakującą część kwoty pozwany wykladał z własnych środków, i przy rozliczeniu danej zaliczki wskazywał powodowi, jaką kwotę ten jest obowiązany pozwanemu zwrócić. Wyłożoną z własnych środków kwotę pozwany otrzymywał od powoda m.in. przelewem na rachunek bankowy. Przelewy takie tytułowane były jako „zwrot”. W tytule przelewów na rachunek bankowy powód z reguły wskazywał, czego dana płatność dotyczy (np. „zaliczka budowa P.” – k. 174, „zaliczka na realizację budowy nr 041” – k. 177, „zaliczka na zakup paliwa” – k. 179, „zwrot” – k. 181).

W okresie po wydaniu przeciwko powodowi nakazu zapłaty, tj. po dniu 17 września 2013 r., powód dokonał na rzecz pozwanego szeregu przelewów na rachunek bankowy oraz wypłat gotówki (udokumentowanych dowodami księgowymi KW). Przekazy te opatrzone były tytułami m.in. jak te przywołane wyżej. Wśród wszystkich otrzymanych przez pozwanego od powoda kwot tylko jedna w tytule przelewu odnosiła się do nakazu zapłaty, wydanego w dniu 17 września 2013 r. przez Sąd Rejonowy dla W. w postępowaniu o sygn. akt VI Np (...). Przelew na rachunek bankowy pozwanego z dnia 21 października 2010 r., opiewający na kwotę 5 445,94 zł, opatrzony został tytułem „nakaz zapłaty z dnia 17 września sygn. akt VI NP (...)”.

Powód opierał swoje roszczenie na sześciu wpłatach, dokonanych na rzecz pozwanego w okresie od dnia 8 stycznia 2014 r. do dnia 14 maja 2014 r., które łącznie składały się na kwotę 13 106 zł. Stanowisko powoda sprowadzało się do wskazania, że wpłaty rzeczonych kwot stanowiły realizację nakazu zapłaty z dnia 17 września 2013 r. Powód powoływał

się na wypłatę gotówki z dnia 8 stycznia 2014 r. (kwota 2 000 zł, za „ekwiwalent za urlop”), przelew z dnia 20 stycznia 2014 r. (kwota 1 536 zł, tytuł przelewu „zwrot wypłaty”), wypłatę gotówki z dnia 14 lutego 2014 r. (kwota 2 500 zł, za „zwrot za wydatków. materiałów na budowie P.”), przelew z dnia 13 marca 2014 r. (kwota 1 550 zł, tytuł przelewu „zwrot”), przelew z dnia 18 kwietnia 2014 r. (kwota 4 520 zł, tytuł przelewu „zwrot”) oraz przelew z dnia 14 maja 2014 r. (kwota 1 000 zł, tytuł przelewu „zwrot”).

Stanowiska powoda nie sposób podzielić.

Podkreślić należy, że od dnia 30 kwietnia 2013 r. strony łączył drugi stosunek pracy, i podobnie jak uprzednio, powód zatrudniony został na stanowisku kierownika budowy. Warunki współpracy między stronami nie uległy istotnej zmianie w porównaniu z poprzednim okresem zatrudnienia pozwanego u powoda. Tym samym pozwany w dalszym ciągu otrzymywał od powoda zaliczki związane z wydatkami niezbędnymi dla prowadzenia budowy, a w przypadku wyłożenia przez pozwanego własnych środków, powód dokonywał ich zwrotu. Przekazy kwot pieniężnych, na które powoływał się powód, dotyczyły więc wzajemnych rozliczeń między stronami, wynikających z drugiego okresu zatrudnienia pozwanego u powoda – nie stanowiły zaś wykonania zobowiązania nałożonego na powoda nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 września 2013 r.

Powyższa konstatacja znajduje ponadto uzasadnienie w tytułach przelewów i wpłat gotówki, na które powoływał się powód. Powód przekazywał pozwanemu określone kwoty pieniężne przede wszystkim tytułem „zwrotu”. Jak już była mowa, Sąd ustalił, że tak zatytułowane przelewy i przekazy gotówki stanowiły rozliczenie środków, które pozwany wyłożył z własnych zasobów m.in. na zakup materiałów niezbędnych na budowach, którymi kierował. Opisanie dokumentu KW jako wypłata gotówki tytułem „ekwiwalentu za urlop” także nie pozwala przyjąć, by przekazana kwota stanowiła realizację zobowiązania wynikającego z nakazu zapłaty. Powód nie wskazał, za jaki okres ekwiwalent jest wypłacany, ani czy dotyczy pierwszego czy drugiego okresu zatrudnienia. W żaden sposób nie odnosi się również do sądowego nakazu zapłaty.

Nadto nie sposób pominąć okoliczności, zgodnie z którą powód, w momencie gdy chciał zaznaczyć, iż dana kwota przekazywana jest pozwanemu tytułem realizacji nakazu zapłaty, wskazał wprost w tytule przelewu, iż rzeczony przelew dotyczy nakazu zapłaty z dnia 17 września 2013 r. Brak powołania się na przedmiotowy tytuł wykonawczy w pozostałych przelewach/dokumentach KW świadczy jednoznacznie o braku ich związku z zobowiązaniem stwierdzonym nakazem zapłaty.

Podkreślić należy, że ciężar udowodnienia, iż dokonywane na rzecz pozwanego przekazy kwot pieniężnych dotyczyły realizacji nakazu zapłaty, spoczywał, zgodnie z art. 6 k.c., na powodzie. Powód nie zdołał zaś wykazać powyższej okoliczności.

Tym samym, jedyną wpłatę dokonaną na rzecz pozwanego przez powoda, którą uznać należy za realizację sądowego nakazu zapłaty, stanowi przelew na rachunek bankowy pozwanego w dniu 21 października 2014 r. kwoty 5 445,94 zł. Rzeczony potwierdzenie przelewu jest bowiem jedynym dokumentem księgowym, który wprost odnosi się do zobowiązań powoda wobec pozwanego, wynikających z nakazu zapłaty z dnia 17 września 2013 r.

Na marginesie Sąd wskazuje, że jeśli powód twierdzi, że uiszczył na rzecz pozwanego nienależne kwoty i powstała po stronie pozwanego swego rodzaju nadpłata, to powodowi przysługuje prawo do wniesienia o zwrot rzeczonych kwot od pracownika (w stosownym postępowaniu sądowym bądź pozasądowym). Nie można jednak automatycznie zaliczyć takich kwot (nawet jeśli uznać, że faktycznie doszło do nienależnego wypłacenia na rzecz pozwanego środków pieniężnych, czego jednak w niniejszym postępowaniu powód nie dowiódł) na poczet należności stwierdzonych nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 września 2013 r.

Niezależnie od powyższego, mimo że profesjonalny pełnomocnik strony powodowej nie wskazał w sposób wyraźny na zarzut potrącenia, to nawet gdyby taki zarzut został przez pracodawcę zgłoszony i wskazany jako podstawa do uznania, że tytuł wykonawczy winien zostać pozbawiony klauzuli wykonalności, to podkreślić należy, że należności objęte nakazem zapłaty są należnościami wynikającymi z zatrudnienia pozwanego w okresie od dnia 1 marca 2009 r.

do dnia 31 sierpnia 2010 r., natomiast zaliczki, które w ocenie strony powodowej są swego rodzaju nadpłatą, dokonaną na rzecz pozwanego, i tym samym mogą zostać potrącone, wypłacone były w okresie drugiego zatrudnienia pozwanego u powoda. Tym samym należności te, dotyczące różnych stosunków prawnych, nie mogą zostać wzajemnie potrącone.

Ponadto, zgodnie z art. 87 § 1 k.p., z wynagrodzenia za pracę – po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych – podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych,
- 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne,
- 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi,
- 4) kary pieniężne przewidziane w art. 108.

Z brzmienia przepisu art. 91 § 1 k.p. wynika dalej, że należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącone z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Na gruncie regulacji powołanych przepisów nie budzi wątpliwości, że katalog należności, które podlegają potrąceniu na podstawie art. 87 § 1 k.p. jest zamknięty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2004 r., I PK 529/03, niepublikowany). Nie jest przy tym, zgodnie z powołanym przepisem, dopuszczalne potrącenie z przysługującego pracownikowi wynagrodzenia za pracę na podstawie oświadczenia pracodawcy, przedstawiającego pracownikowi wzajemną wierzitelność wynikającą ze stosunku pracy lub innego stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 217/03, OSNP z 2004r., Nr 24, poz 419). Potrącenie wierzitelności wzajemnej pracodawcy może być dokonane tylko na podstawie tytułu wykonawczego lub za zgodą pracownika, która dla swej skuteczności i ważności musi być wyrażona na piśmie (art. 91 k.p.).

Uzyskania zgody powoda na potrącenie z kwot przysługujących mu tytułem wynagrodzenia (czy też ekwiwalentu za urlop) jakichkolwiek należności strona powodowa w toku postępowania nie wykazała. Nadto przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby pomiędzy powodem a stroną pozwaną miało miejsce jakiegokolwiek rozliczenie dotyczące wcześniejszego okresu zatrudnienia pozwanego u powoda.

Podsumowując, w sytuacji, gdy wierzyciel zostaje zaspokojony poza postępowaniem egzekucyjnym, w drodze dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika, nie gąśnie wykonalność tytułu wykonawczego i istnieje potencjalna możliwość jego wykonania. Żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności jest zatem dopuszczalne, a podstawę takiego żądania stanowi nastąpienie po powstaniu tytułu wykonawczego zdarzenia wskutek którego zobowiązanie w całości lub w części wygasło. Takim zdarzeniem jest niewątpliwie spełnienie świadczenia przez dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2005r., V CK 296/05, LEX nr 179714). Z tych względów Sąd uznał, że dobrowolna zapłata kwoty 5 444,94 zł uzasadniała uwzględnienie powództwa w tej części, albowiem w dalszym ciągu istnieje ryzyko wykonania tytułu wykonawczego w pełnej wysokości wynoszącej na dzień wszczęcia postępowania egzekucyjnego ponad 19 000 zł (należność główna i odsetki). Zachodzi potencjalna możliwość wyegzekwowania wykonanej już części zobowiązania, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do wyegzekwowania należności wyższej niż określonej w tytule egzekucyjnym.

Na marginesie Sąd wskazuje, że zupełnie inaczej przedstawia się kwestia, gdy dłużnik spełnia świadczenie przymusowo, w ramach postępowania egzekucyjnego. W takim bowiem przypadku niedopuszczalnym jest pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, albowiem wysokość przymusowo uzyskanych należności powoduje wygaśnięcie w tym zakresie wykonalności tytułu wykonawczego czyniąc powództwo w tej części bezprzedmiotowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest stanowisko, że dłużnik traci prawo wytoczenia powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. z chwilą wyegzekwowania przez wierzyciela świadczenia objętego tytułem wykonawczym (tak wyrok SN z dnia 17 listopada 1988 r., I CR 255/88, niepubl.; z dnia 24 czerwca 1997 r., III CKN 41/97, niepubl.; z dnia 4 kwietnia 2002 r., I PKN 197/01). Stanowisko to odnosi się do tych sytuacji, w których

wierzyciel uzyskuje należne mu świadczenie w części w wyniku przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego. W takich przypadkach gaśnie wykonalność tytułu w wyegzekwowanej części i tym zakresie nie jest możliwe jego wykonanie, przez co nie zachodzi już możliwość pozbawienia tytułu wykonalności w zaspokojonej części. Wskazuje to więc, że nie jest możliwe pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w zakresie, w którym został on już wykonany. W takich sytuacjach skutkiem częściowego wyegzekwowania należności jest wygaśnięcie w tym zakresie wierzytelności, a powództwo staje się bezprzedmiotowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23.01.2014 r., sygn. akt VI ACa688/13).

W niniejszej sprawie jednak nie zachodzi taka sytuacja, gdyż powód dobrowolnie przelał na konto pozwanego kwotę 5.444,94 zł, a nie w ramach egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy.

Uznając zatem, że strona powodowa jako pracodawca nie była uprawniona do dokonywania potrąceń jakichkolwiek kwot z tytułu należnego pozwanemu wynagrodzenia, a tytułem nakazu zapłaty z dnia 17 września 2013 r. dokonała jedynie zapłaty kwoty 5 445,94 zł, tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydany przez Sąd Rejonowy dla W. w dniu 17 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI Np (...), zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 16 maja 2014 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 kwietnia 2014 r., należało pozbawić klauzuli wykonalności w części, tj. co do kwoty 5 445,94 zł, o czym Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku. Odnosząc się do powyższej kwoty Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie częściowo wygasło, a zdarzenie to polegało na spełnieniu przez dłużnika świadczenia, tj. na zapłacie kwoty 5 444,94 zł.

W pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo, a więc powództwo w zakresie roszczenia o pozbawienie klauzuli wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanego przez Sąd Rejonowy dla W. w dniu 17 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt VI Np (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 16 maja 2014 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 kwietnia 2014 r. ponad kwotę 5 445,94 zł.

O kosztach postępowania w pkt III wyroku orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 102 kpc.

Za wzajemnym zniesieniem kosztów zastępstwa procesowego stron przemawia fakt, że powództwo zostało uwzględnione mniej więcej w połowie, gdyż wartość przedmiotu sporu wynosiła kwotę 13.039,09 zł, natomiast uwzględniono roszczenie co do kwoty 4.445,94 zł (powód wygrał w 41%), a zatem różnica w wysokości kosztów każdej ze stron jest nieznaczna, choć pozwany wygrał w większej części, niż strona powodowa.

Niezależnie od powyższego, należy podkreślić, że sprawa została wytoczona z powództwa pracodawcy przeciwko pracownikowi, a zatem powód jako pracodawca winien był uiścić opłatę od pozwu, która wynosiła kwotę 652 zł, lecz Sąd nie znalazł podstaw do obciążenia powoda częścią opłaty od pozwu, w zakresie przegranego powództwa.

Przede wszystkim należy podkreślić, że strona pozwana wygrała proces w 59%, zatem w części przekraczającej połowę żądania. Dodatkowo należy wskazać, że żądanie powoda o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego opierało się o twierdzenia, że w całości spłacił on należności z tytułu wykonawczego, co nie znalazło odzwierciedlenia w postępowaniu dowodowym. Jedynie przedstawiony przez powoda dowód zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 5.445,94 zł stał się podstawą do uwzględnienia powództwa w części. Całość postępowania dowodowego sprowadziła się natomiast do tego, że rzekome spłaty należności w postaci innych przelewów, niż przelew na kwotę 5.445,94 zł nie można było zakwalifikować jako zapłatę z tytułu nakazu zapłaty z dnia 26 września 2013 r. Zatem całość postępowania dowodowego w niniejszej sprawie wykazała, że twierdzenia powoda nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, w szczególności specyfikę tego postępowania oraz fakt, że pozwany jest pracownikiem, na podstawie art. 102 kpc, nie obciążył pozwanego częścią opłaty od pozwu w zakresie przegranego powództwa. W ocenie Sądu, pozwany jako pracownik mógł być przynajmniej w toku postępowania przed Sądem I instancji w subiektywnym przekonaniu co do zasadności swojego stanowiska w sprawie, nie on był inicjatorem niniejszego postępowania, w

szczegółności, że twierdzenia powoda sprowadzały się do tego, że uiszczona kwota 5.445,94 zł jest kwotą z tytułu odsetek, a nie należności głównej roszczenia.